

отнематъ всички западни византийски владения, па и самиятъ Цариградъ би могълъ да бжде завоеванъ много по-лесно отъ Солунъ. Моментътъ билъ твърде критически за империята, а пъкъ да се предупреди злото съ война противъ българитѣ било невъзможно за императора въ даденото време поради голѣмата опасностъ откъмъ арабитѣ; освенъ това Лъвъ VI би се явилъ като нарушителъ на сѣществувашитѣ вече мирни договори и чрезъ това би предизвикалъ нова нежелателна война откъмъ Симеона. Затова решено било да се уреди работата по миренъ начинъ.

Отъ Цариградъ билъ изпратенъ пакъ дипломатътъ Лъвъ Магистеръ въ България, който сполучилъ, ако се сѣди по думитѣ му, да убеди Симеона да се откаже отъ замисления си планъ. Обаче тукъ трѣба да се изтъкне, че надали Лъвъ Магистеръ е могълъ да въздействува върху Симеона само съ едни убеждения и настоявания, както самъ това твърди. Надписътъ върху намѣренитѣ при с. Наришъ (22 килом. северно отъ Солунъ) два погранични стѣлпа, които били поставени тъкмо въ 904 г., ясно показва, че поставянето имъ, очевидно, се намирало въ свръзка съ тия преговори въ сѣщата година, съ други думи, като резултатъ отъ тия преговори било това, че за освобождението на Солунъ Симеонъ получилъ известни териториални отстъпки отъ Византия. При това последвало и окончателното опредѣление на юго-западната граница между България и Византия, която възъ основа на сѣществувашитѣ документи се опредѣля така: отъ върха Кекезъ тя отивала на юго-западъ по главния вододѣлъ на Централнитѣ Родопи, пресичала р. Места къмъ пл. Боздагъ, по тая последната се спущала отъ с.-из. до Сѣръ, който оставалъ византийски; оттука въ юго-западна посока тя достигала до с. Наришъ на р. Галико, после на западъ между сс. Вардаровци и Ахматово пресичала р. Вардаръ, обикаляла пл. Паякъ, повръщала на югъ, минавайки източно отъ Воденъ и по планинитѣ Караташъ и Нѣгушъ завръщала на западъ между Кайляри и Кожани къмъ върха Шинякъ, пресичала горното течение на р. Бистрица южно отъ Костуръ къмъ пл. Грамосъ и отивала право на западъ до р. Воюса, по тая рѣка до вливането на лѣвия ѝ притокъ Зринъ и оттамъ право на западъ къмъ приморския градъ Химара, който влизалъ въ българската държава.

При прокарването на юго-западнитѣ граници на държавата си въ 904 год. Симеонъ се ръководилъ отъ сѣщата мисълъ и сѣщия планъ, както при опредѣлението на западната въ Драчската областъ; отказвайки се отъ Солунъ, той въ сѣщото време сполучилъ дотолкова да стѣсни и намали неговата областъ, неговия хинтерландъ, че, може да се каже, почти съвсемъ го изолиралъ по суша отъ центра на империята и чрезъ това подготвилъ по-лесното завземане на тоя сѣщо важенъ и втори по значение следъ столицата градъ въ европейскитѣ владения на Византия. Но договорътъ отъ 904 г. има въ нашата история и друго важно значение: по тоя актъ всички славянски земи въ днешна южна Македония и южна Албания, които дотогава все още се намирали подъ властта на византийския императоръ, сега преминали къмъ българската държава; съ други думи, Симеонъ чрезъ тоя актъ завършилъ обединението на повечето славянски племена отъ славино-антската или българската група на Балканския полуостровъ, които установили окончателната етническа физиономия на българската народност — славянска; а пъкъ почналата се преди това и бързо развитата се следъ тая дата мирна културно-просвѣтна дейностъ на създателитѣ на старобългарската книжнина и на тѣхнитѣ достойни ученици турила здрава основа за духовното единство на географски разчлененитѣ части на българската народност.

Къмъ тоя периодъ отъ 896 г. до 904 г. се отнася и уредбата на отношенията между България и Сърбия. Настаналитѣ следъ смъртта на князъ